

[Honoré.]

gisamfund, der i energimæssig henseende kan give de europæiske lande det gode eksempel til efterfølgelse. Det overordnede mål må være at foretage en gradvis opbremsning af væksten i energiforbruget, idet man måske kan sigte imod at nå en stabilisering deraf ved århundredskiftet. Den respit, industrilandene derigennem får, må bruges til at gennemføre en holdningsændring, en ny livsstil, hvor de materielle krav til voksende levestandard må ophøre. Dette rummer store omstillingsproblemer for interesseorganisationer og politiske partier, der indtil nu især søger deres eksisterensberettigelse i at rejse sådanne krav.

Ud fra disse forudsætninger vil man forstå, at kristeligt folkeparti kun med visse forbehold kan tilslutte sig tendensen i de beregninger, der foreligger for de næste årtiers energibehov, idet vi understreger betydningen af at undgå unødigt energianvendelse og at fremme en bedre energiøkonomi.

Kristeligt folkeparti finder imidlertid, at de opstillede planer for anvendelse af de forskellige energiformer i handelsministeriets redegørelse, Danmarks energiforsyning, er et egnet grundlag for politiske overvejelser. Der er ingen tvivl om, at vi af økonomiske og forsyningsmæssige grunde må gå bort fra olien som væsentligste energikilde. Vi må indstille os på i stigende grad at anvende kul, fremfor alt i elværkerne. Handelsministeriets redegørelse opererer med, at vi allerede i 1980 har tredoblet vort kulforbrug i forhold til 1973.

Ud fra ønsket om at få adgang til så mange energikilder som muligt er det ønskeligt at få en god forbindelse med det europæiske gasfordelingssystem. En rørledning fra Nordsøen gennem Jylland til Tyskland kan blive aktuel. Det skønnes, at elforbruget vil stige ca. 5 gange fra 1970 til 1990, fra 14,2 tW til 72 tW.

Forhåbentlig kan denne stigning reduceres, men under alle omstændigheder må vi afgøre, hvilket brændsel vi vil anvende til elproduktionen. Det drejer sig først og fremmest om, hvorvidt der udover kul og olie bør anvendes atomenergi til brændsel i elproduktionen. Ved valget mellem på den ene side kul og olie, på den anden side kerneenergi må en række forhold tages i betragtning. Atomkraftværker er dyre i anlæg, men

billigere i drift. Hvis man har fået atomkraftværker, vil vi i 1990 kunne spare 2 mia kr. i importudgifter til brændsel til elproduktionen. Dersom vi tilsigter at gøre os mindre afhængige af de lande, der producerer olie og kul, vil det være en forudsætning at anvende atomkraft til elproduktion. Hvad miljøvenlighed angår, må atomkraft anses for mindre forurenende end olie og kul.

Hovedargumentet imod atomkraftværker er de sikkerhedsmæssige spørgsmål. Disse spørgsmål er bl. a. behandlet i lektor Korsbechs og professor Ølgaards redegørelse „Atomkraften og Danmark“, samt i en række artikler i Ingeniørens Ugeblad. Af dette materiale fremgår det, at gængse sikkerhedsmæssige problemer ikke er af en størrelsesorden, der bør afholde Danmark fra i lighed med andre industrilande at opføre atomkraftværker.

Ud fra en mere lægmandsagtig betragtning er det nærliggende at henvise til den kendsgerning, at de lande, der igennem mange år har haft atomkraftværker, ikke har haft så dårlige erfaringer med dem, at det afholder dem fra at opføre nye.

Der foreligger et tilstrækkeligt grundlag til at træffe beslutning om tilladelse til atomkraftværker nu. Der skal indgås kontrakter med leverandører af atomkraftværker og af uran; derfor bør beslutningen ikke udsættes. Forholdene på det internationale lánemarked gør det ønskeligt, at opførelsen af atomkraftværkerne i størst muligt omfang sker ved selvfinansiering.

For at øge vor selvforsyning med energi må der sættes fart i efterforskningen af olie, kul, uran og thorium på Grønland. Der må lægges stor vægt på at efterforske mulighederne for at anvende energi fra bl. a. solen, vinden og jordens varme. Denne energi findes her i landet, den er meget stor og miljøvenlig. Disse energiformer vil imidlertid ikke nå at spille nogen større rolle i de første årtier, men på længere sigt kan de måske blive betydningsfulde.

Energiforbruget til bygningsopvarmning udgør 40 pct. af Danmarks samlede energiforbrug. Her findes de største øjeblikkelige besparelser at hente. Det mest presserende er at få gennemført en tilstrækkelig isolering, hvortil en vis offentlig støtte til finansiering kan vise sig påkrævet. Opgaven,